

CŨNG TẠI CÁI CON KHỈ CỐT ĐỘT

Khỉ là con vật đứng hàng thứ chín trong số 12 con vật được chọn làm biểu tượng cho thập nhị chi của phép tính âm lịch. Không biết các cụ chiêm tinh lý số học bên Tàu ngày xưa khi sắp đặt cái thứ tự của các con vật trong 12 con giáp này là căn cứ vào cái lý cao siêu nào thì tôi không biết, nhưng cứ theo như lối suy nghĩ "duy hiện tượng cà từng luận" của con cháu dòng dõi thẳng Bờm như tôi thì khi nhìn vào cái thứ tự của ba con vật ngựa dê và khỉ này, tôi thấy sự sắp đặt thứ tự trước sau của chúng quả là rất có ý nghĩa và rất "lô-gíc", vì phải có con ngựa nhí nhảnh đi trước, rồi tới con dê cà từng theo sau thì sau đó mới có bầy khỉ được sinh ra để múa may nhảy nhót làm trò vui cho cuộc đời.

Tuy gọi nôm na là khỉ nhưng tên trong sổ Thập nhị Địa chi thì khỉ lại là Thân, tên chữ Hán là hầu, còn trong dân gian thì khỉ có khi được gọi bằng bí danh là bú dừ, mang bí số 000 tức là ba không. Có một điều không ai có thể chối cãi là trong các loài động vật có mặt trên quả đất này thì chỉ có loài khỉ là có hình dạng giống với hình dạng con người nhất, chỉ phải cái tội là không những đã khoác nguyên bộ lông lại còn đeo thêm cái đuôi. Ngoài ra khỉ biết dùng hai tay để cầm nắm và đưa thức ăn vào miệng nhưng vẫn thích leo trèo, nhảy nhót, đánh đu trên cây và đi bằng tứ chi chứ không chịu đi đứng thẳng bằng hai chân như người. Có lẽ vì thế mà mấy ông thầy bói chuyên xem Tử vi tướng số mới bảo là người nào sinh nhằm năm con khỉ tức tuổi Thân, số thường hay lằng xằng vất vả chứ không bao giờ được nhàn hạ.

Còn đứng về mặt khoa học tự nhiên và dựa vào các nghiên cứu của mấy nhà khảo cổ học và động vật học mà nói thì loài khỉ có mặt trên quả địa cầu này còn trước cả loài người và họ hàng nhà khỉ cũng chia ra thành nhiều tông chi hệ phái với nhiều tên gọi khác nhau, và quy tụ sinh sống theo vùng có những điều kiện môi sinh thích hợp cho mỗi giống. Có điều những cái này không làm tôi quan tâm lắm vì đây là một vấn đề khảo cứu có tính cách chuyên môn vượt ra ngoài khả năng tìm hiểu của tôi, vì vậy tôi chỉ muốn lamen bàn về mấy con khỉ và dăm ba chuyện lamen cảm không phải của khỉ mà lại rất khỉ ở xứ ta mà thôi.

Bên cạnh loài khỉ nhỏ con chỉ lớn bằng con búp bê, đuôi dài, và loài vượn thường sống hàng đàn ở tại nhiều khu rừng núi của ta, còn có loại khỉ đột, loài đười ươi v.v... là loại khỉ cao lớn như người, nhưng những loại này hiếm hoi hơn và ít gặp. Loại khỉ nhỏ thường sống hợp quần và mỗi bầy khỉ đều có một con khỉ đầu đàn được người ta gọi là khỉ chúa. Vì khỉ chỉ sống ở những nơi có rừng rậm núi cao cho nên khi người ta muốn miêu tả một vùng đất nào mà đời sống ở đấy còn mang nhiều tính chất hoang vu man dã thì người ta bảo đó là xứ "khỉ ho cò gáy". Ca dao cũng có câu đề cập đến giang sơn của loài khỉ:

*Bấy lâu nay anh ăn ở trong rừng
Chim kêu vượn hú, anh nửa mừng nửa lo*

Ngoài ra, cũng vì cái vẻ mặt quá dị hợm của khỉ mà người nào có những khuyết điểm về dung nhan hay lỗi bịch trong cách hành xử thường hay bị người khác đem ra so sánh với khỉ. Nào là xấu như khỉ, mặt nhăn như mặt khỉ, cười nhăn răng như khỉ, nhảy nhót như khỉ, bắt chước như khỉ, phá như khỉ v.v... Tuy nhiên cũng có những trường hợp ngoại lệ như khi con dê cà từng theo kè rề con ngựa mà bị ngựa mắng "Rõ khỉ!" thì dê cà từng không nên giận mà phải biết tiếp tục cười be he thì mới mong được ngựa cho kết thân, bằng ngược lại tất nhiên bị ngựa đá là cái chắc.

Không biết có phải lý do khỉ vốn có căn tu hay sao đó mà chỉ ăn chay trường vì chỉ dùng các món hoa quả chứ không hề động đến thịt cá. Tuy nhiên khỉ chỉ biết tìm chỗ nào có cây trái thì hái ăn và vừa ăn vừa phá một cách rất phí phạm chứ không hề biết trồng trọt sản xuất hay thu hoạch để dành cho nên có thể nói khỉ là một tập đoàn phá hoại. Chính vì lẽ đó mà những người làm nương rẫy ở những nơi gần rừng có khỉ sinh sống rất sợ cái nạn khỉ. Một đám bắp sắp đến kỳ thu hoạch mà được một bầy khỉ rủ nhau kéo đến tham quan thì coi như công lao trồng tỉa suốt mùa của người ấy đi đoong. Ngược lại, người nào đi lạc trong rừng lâu ngày bị đói khát mà thấy ở đâu có khỉ sống là biết ngay ở đấy có cây trái ăn được, và cây trái gì mà khỉ ăn vô sống được thì người ăn cũng không chết.

Lại nữa, mặc dù khỉ không biết hút xách xì ke ma túy nhưng không hiểu tại sao khỉ lại rất sợ nước cho nên không chịu tắm rửa gì cả khiến cho mình mẩy đầy chí rận, do đó lúc nào cũng gãi, lại còn cái màn ngồi đầu thì lại hay vạch lông bắt chí rận cho nhau không khác gì đám dân bị đi tù. Cái nét ở bản này của khỉ khá nổi tiếng cho nên ca dao mới có câu:

*Chuột chù chê khỉ rằng hôi
Khỉ lại trả lời "cả họ mấy thơm!"*

Khỉ cũng có những biểu lộ tình cảm và thái độ bằng nét mặt, và lại còn biết cười nữa, mặc dù nụ cười của khỉ chả có gì để gọi là khả ái. Theo sự khảo cứu của các nhà tâm lý học thì hệ số thông minh của loài khỉ cũng khá cao. Điều này dân gian ta cũng thừa biết từ lâu cho nên không bao giờ nghe ai mắng người khác là ngu như khỉ cả. Khỉ lại rất có tài bắt chước, nhưng vì khỉ không có ngôn ngữ nên không thể tích lũy kinh nghiệm đúc kết thành chân lý để cho đời sau làm vốn phát huy sáng kiến cải tiến lề lối sinh hoạt cho nên xã hội loài khỉ qua hàng ngàn năm vẫn không có tiến hóa.

Nếu khỉ sống gần người thì thường hay bắt chước các hành động của con người, nhưng vì thiếu óc suy luận trừu tượng và sáng tạo nên chỉ biết áp dụng các hành vi học được một cách bừa bãi, không biết ứng dụng đúng trường hợp và hoàn cảnh cho nên rất dễ gây nguy hại cho người và có khi cho cả chính khỉ. Lại nữa, do bản tính khỉ thường hay phá phách và thích cào cấu gây thương tích cho nên ít ai dám nuôi khỉ trong nhà và nếu có nuôi thì cũng phải xích nó lại chứ không dám thả cho sống tự do như các con vật đã được thuần hóa khác. Tục ngữ cũng có câu: "nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà" là cốt cảnh giác con người đừng nên nuôi khỉ.

Mặc dù khỉ phá phách thật, nhưng con người khôn ngoan hơn nên đôi khi cũng biết nghĩ ra cách để bóc lột sức lao động của loài khỉ. Vốn ở các vùng Sơn Đông và Phúc Kiến bên Tàu có loại cây trà lâu năm cao lớn như những cây cổ thụ mọc trên núi và nhờ hấp thụ được sương móc và khí âm dương của trời đất nên rất thơm ngon. Vì không thể leo lên tận ngọn để hái các đợt trà ở ngoài chót vót nên người ta mới rình đám khỉ rừng có bệnh ghiền trà leo lên cây bứt những đợt trà non còn ngậm trong họng chờ cho chất trà ra thấm giọng thì liền xông ra bắt và móc họng để lấy lại những đợt trà mà khỉ vừa ăn vào miệng chưa nuốt đó đem về chế biến thành một loại trà ngon, quý và hiếm. Chính bằng cách ăn chặn và bóc lột sức lao động của khỉ mà người ta mới có được loại trà đặc biệt này để thưởng thức và nâng nghệ thuật trà ẩm lên mức tinh vi cầu kỳ. Tuy nhiên có lẽ vì cũng còn nhớ đến công lao của loài khỉ nên người ta đã gọi trà này là hầu trà, coi như đó cũng là chút tưởng lệ cho loài khỉ.

Còn về cái chuyện nuôi khỉ để nhảy nhót làm trò vui cho đời thì xứ nào cũng có. Cứ nhìn vào sự kiện bất cứ sở thú nào cũng phải có khu chuồng khỉ là biết ngay, cũng như những đứa con nít được cha mẹ dẫn cho đi xem sở thú mà chưa ghé lại khu chuồng khỉ để xem khỉ làm trò khỉ là chưa đi xem sở thú vậy. Còn các đoàn xiếc thì đoàn nào mà chẳng có vài ba con khỉ cho ăn mặc quần áo, mang giày dép, đội mũ giống người, để biểu diễn các trò của con người như đánh trống, thổi kèn, đi xe đạp, lái xe, xin tiền v.v...

Tuy khỉ không có ngôn ngữ nên không có văn chương nhưng trong văn chương của loài người thì lại hay lôi họ hàng nhà khỉ ra để mắng xéo loài người.

Cao Bá Quát, một nhà nho có tài nhưng bất đắc chí lại có tính kiêu ngạo cho nên học hành nổi tiếng mà thi cử thì chỉ đỗ thi hương chứ không đỗ thi hội nên lại càng ngông ngạo. Khi nhờ có người tiến cử mà được ra làm quan ở kinh thì cũng vẫn không thay đổi tính khí cho nên qua thời Tự Đức, ông bị đổi ra làm giáo thụ ở phủ Quốc Oai thuộc tỉnh Sơn Tây, một cái xứ khỉ ho cò gáy, mà dân số thì đa số là Mán Mèo còn học trò thì chỉ loe ngoe mấy đứa lố ngố. Điều này khiến cho Cao Bá Quát quá nản chí mới làm ra đôi câu đối dán ở phòng học:

*Nhà trống ba gian, một thầy, một cô, một chó cái
Học trò dăm đứa, nửa người, nửa ngợm, nửa đười ươi.*

Sang tới thời Nho học suy tàn thì có thêm cụ Tú Xương cũng học tài thi phận nên thất chí mới sinh ra làm

thơ ngông. Trong một lần cụ lều chõng đi thi nhưng bị đánh hỏng trong khi đám con quan học hành dốt nát hơn cụ, tài cán chẳng ra gì mà lại được chấm đầu làm cụ bực tức nêu đích danh mà chửi toáng lên:

*Cử nhân thẳng ăm Kỷ
Tú tài con Đô Mỹ
Học thế cũng đòi thi
Ôi khi ôi là khi!*

Bên ta thì như thế đấy, nhưng bên Tàu thì khi lại nổi tiếng vì là một trong mấy nhân vật chính của bộ truyện Tây Du Ký. Vốn là con khi đột nhưng nhờ thụ khí âm dương của đất trời mà thành hình trong tảng đá hàng ngàn năm, rồi được đá nứt sinh ra cho nên anh chàng khi đá này rất thông minh phá phách không khi nào sánh kịp, ngay cả đến chôn Thiên đình cũng bị anh khi đá này lần mò lên đại náo, đánh cho Thiên binh Thiên tướng chạy xiềng liểng mà Trời cũng không làm sao trừ nổi, cho nên anh khi đá này mới có thêm cái danh xưng là Tề Thiên đại thánh tức là bậc thánh tài ngang với trời.

Tuy trời có ngăn con khi đá này thật, nhưng "vỏ quít dày có móng tay nhọn" cho nên con khi đá này lại bị Phật tổ Như Lai chiêu dụ rồi đem nhốt lại dưới núi đá suốt năm trăm năm, mãi cho đến khi Tam Tạng được vua Đường tôn phái đi Tây Trúc để thỉnh kinh Phật về cho vua, lúc đi ngang qua chỗ ngọn núi đá đỏ thì nghe có tiếng rên rĩ cầu cứu bèn động lòng từ bi mới đưa tay gỡ lá bùa ếm trên ngọn núi để giải thoát cho con khi đá. Cảm cái ơn ấy của nhà sư mà từ đó con khi đá đã xin quy y lấy tên là Tôn Ngộ không theo làm đệ tử thầy Tam Tạng để đi thỉnh kinh Phật.

Kể từ khi truyện này du nhập qua bên ta thì người lớn tới con nít gì cũng mê, nhất là đám trẻ con thì hình như chẳng đứa nào xa lạ gì với con khi Tề thiên đại thánh, vì vậy mà ngay cả trước cái thời Tây phương biết làm ra các phim Tarzan đánh đu với khi ở trong rừng để cho đám trẻ nhỏ say mê, đòi cha mẹ dẫn đi xem xi-nê-ma thì ở bên ta, các đoàn múa lân đã từng nhận thấy nếu đoàn múa lân mà chỉ có con lân và ông Địa thôi thì chưa xôm tụ, bèn thêm thắt cho vài anh võ sinh đeo mặt nạ giả khi Tề thiên đại thánh, heo Trư Bát Giới và quỷ Xa Tăng cầm gậy, chĩa ba, nhảy nhót vòng quanh để gây thêm thích thú cho bọn trẻ.

Nhưng nói gì thì nói, khi bàn qua cái mục ăn thì đối với con người vốn được coi là loài tạp thực tất nhiên khi cũng chỉ là một con vật có thể ăn thịt được, thế nhưng từ cọp, voi cho đến rắn rít gì cũng bị con người xơi xả lảng, trái lại không nghe nói có ai ăn thịt khi bao giờ cả. Điều này không phải vì lý do khi rất giống người cho nên người ta động lòng trắc ẩn mà có lẽ chỉ vì thịt khi có mùi hôi quá nên người ta không nuốt nổi thôi. Còn như bảo tại người ta tôn trọng quyền sống của loài khi như các nhà bảo vệ thú vật hiện nay đang hô hào thì tôi không tin, vì bằng chứng là người ta từng giết khi chỉ để lấy xương nấu thành một loại thuốc cao gọi là cao khi, cũng giống như người ta từng lấy xương cọp để nấu thành cao hổ cốt vậy, một loại cao rất quý và hiếm dùng để chữa bệnh theo Đông y.

Có một điều hơi lạ là mặc dù người ta không ăn thịt khi thật, nhưng không hiểu sao riêng cái món óc khi thì lại có người dùng rồi và còn cho là rất bổ và rất quý. Sử Trung Hoa có ghi lại vào cái thời các nước Tây phương vừa trở nên hùng cường nhờ có cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật, bèn rủ nhau qua phương Đông hỏi thăm cái kho tàng của mấy chú ba Tàu, gặp lúc vua ba Tàu thì lại trẻ người non dạ nên việc nước đều do tay bà mẹ là Từ Hi Thái hậu thao túng. Bà Thái hậu thấy chường của xứ Tàu không ngăn nổi súng đại bác của đám Bạch quỷ Bát quốc Tây phương bèn xuống nước cầu hoà. Và để tỏ lòng hoà hiếu theo đúng phong tục Đông phương, bà đã cho mở tiệc thết đãi rất hậu các sứ thần của Bát quốc.

Có thể nói đây là một bữa tiệc có một không hai trong lịch sử ẩm thực toàn thế giới từ cổ chí kim vì tiệc kéo dài liên tục trong nhiều ngày và thực khách thì được đãi ăn toàn những món cầu kỳ quái đản chưa từng thấy, trong đó có món óc khi xơi tái được múc ra từ sọ con khi còn đang sống nhăn. Riêng ở xứ ta thì chưa nghe nói có ai bắt chước ăn óc khi như ở bên Tàu, nhưng cái món cao khi thì trước đây nhờ nghe lời đám Sơn Đông mại võ quảng cáo mà cũng đã có nhiều người tin là bổ và dùng qua rồi.

Kể ra thì những chuyện khi trên đây cũng chưa có gì đặc biệt lắm. Cái chuyện khi đáng nói nhất là ngoài cái việc bị quy cho cái tội lây truyền căn bệnh AID cho loài người và chứng bệnh này đang giết hại lần

mòn hàng chục triệu người trên thế giới hiện nay mà nhiều nhất là ở các nước Phi châu, khi còn được coi như là nguyên nhân sinh ra trận dịch khi vĩ đại xảy ra cho loài người trên quả đất này và gây khốn khổ cho hơn một phần tư dân số toàn cầu trong gần suốt một thế kỷ qua và cho đến nay vẫn còn sót lại mấy nước chưa trừ khử được. Mầm mống gây ra căn bệnh này có thể nói là bắt nguồn từ lúc cụ Đắc Uỳnh ở xứ Hồng Mao đề ra cái thuyết tiến hóa.

Suốt mấy ngàn năm qua dân chúng Tây phương nhờ được học Kinh Thánh nên ai cũng đinh ninh con người là do Thiên Chúa trực tiếp tạo dựng nên để cai quản muôn loài sinh vật khác trong vũ trụ này, nhưng nay cụ Đắc Uỳnh bỗng nhiên tuyên bố thủy tổ của loài người chính là loài khỉ, làm mọi người chùng hững. Tuy nhiên sự khám phá này lại mê hoặc cụ sinh viên triết Cán Mác của xứ Phổ Đế đến nỗi cụ bèn dựa vào thuyết tiến hóa này để lật lại hệ thống triết học của ông thầy mình mà lập ra một triết thuyết mới về sự tiến hóa của xã hội loài người theo quan niệm duy khỉ biện chứng pháp.

Cụ Lê Ninh Như ở xứ Nga Lạp Phu thấy triết thuyết này hấp dẫn quá bèn đem ra nghiền ngẫm thành ra bị nhiễm nặng loại siêu vi khuẩn khỉ mang ký hiệu CS. Sau đó cụ lại đem siêu vi khuẩn này cấy cho đám thợ thuyền và nông dân trong nước khiến cho tất cả đều nhiễm bệnh dịch khỉ mà nổi cơn hăng vác đục búa theo cụ đi đập tan cái ngai vàng của sa hoàng và đồng thời dùng lưới liềm cửa cổ hết bất cứ tên nào không để yên cho cụ cấy loại siêu vi khuẩn khỉ này vào người. Thế là dân nước Nga Lạp Phu vì mắc bệnh khỉ mà trở thành ốm đói kinh niên cho nên đâm ra ganh ghét mấy tên khỏe mạnh đang ăn nên làm ra, do đó lúc nào cũng sôi sục căm thù, chỉ tìm mọi cách lây bệnh cho bọn mạnh khỏe cho chúng ngã lăn quay ra để mình lấy của.

Sau khi toàn dân Nga Lạp Phu bị nhiễm bệnh dịch khỉ thì siêu vi khuẩn khỉ này liền lây lan qua mấy xứ phụ cận, rồi tới các xứ Đông Âu và ngay cả nước Tàu to lớn cũng bị nhiễm siêu vi khuẩn khỉ này mà mang bệnh luôn cả nước. Cũng may là tại các quốc gia khác trên thế giới nhờ khoa học tiến bộ nên người ta đã nghiên cứu chế ra thuốc chủng kịp thời mà ngăn ngừa được bệnh dịch khỉ hoành hành, nhưng vẫn có một số người vì không chịu tiêm chủng ngừa nên đã vướng phải siêu vi khuẩn này, nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là con số lẻ tẻ.

Riêng tại xứ ta thì bao nhiêu năm dân ta cũng chỉ thích quanh quẩn bên bờ ao, không hiểu sao lại có một bác Cáo già bỗng nhiên lò mò đi lạc qua tới xứ Nga Lạp Phu, gặp được cụ Lê Ninh Như rồi được cụ kết nghĩa làm anh em thành ra cũng nhiễm bệnh luôn cho nên sau đó mới đem siêu vi khuẩn khỉ này về xứ lây lan cho đồng bào. Mặc dù quyết tâm của bác Cáo già là phải cấy siêu vi khuẩn khỉ này cho toàn dân một cái rụp, nhưng không may cho bác Cáo già là từ khi con cháu nhà Bờm tập bỏ dùng thuốc Bắc để chuyển sang dùng thuốc Tây thì cũng có nhiều kẻ tỏ ra có sức đề kháng với siêu vi khuẩn này do đó hì hục mãi bác cũng chỉ cấy được vi khuẩn bệnh này cho dân nửa nước mạn Bắc con sông ngăn đôi, còn dân mạn Nam thì nhờ có mấy xì-pông-xo Tây phương giúp đỡ thiết lập hàng rào y tế phòng chống dịch nên vẫn còn mạnh khỏe và làm ăn khấm khá ra.

Bác Cáo già thấy thế thì tức lắm, bèn cho lừa hết thanh niên nam nữ mạn Bắc đã bị nhiễm bệnh nên trở thành khỉ người có thể leo dọc Trường sơn, len lỏi vào mạn Nam gieo bệnh. Năm Mậu Thân bác Cáo già âm thầm chỉ thị cho đám khỉ người ở rừng dốc toàn lực tràn về các thành phố nhất loạt tung siêu vi khuẩn khỉ khắp nơi, không ngờ quẻ bói Mậu Thân cũng có nghĩa là "khỉ mậu lúi" cho nên đám khỉ người của bác Cáo già bị một phen trúng thuốc giải phải chạy trốn về rừng. Riêng bác Cáo già cay cú quá bèn bỏ đi thẳng một mạch mong tìm cụ Cán Mác và nghĩa huynh Lê Ninh Như để hỏi cho ra lẽ.

Tuy nhiên, vì dân ta vốn có cái quá khứ hơn một ngàn năm ăn ở chung đụng với mấy chú Ba Tàu nên cũng từng học theo cái tập quán ăn uống khắc khổ bữa bãi cho nên rất cuộc siêu vi khuẩn khỉ cũng âm thầm xâm nhập được vào người và tiềm phục khắp lục phủ ngũ tạng chỉ chờ hôm trái gió trở trời là bùng ra ngoài. Do đó mà qua đến đầu mùa xuân con mèo, nhân tiết trời rét mướt làm cho cơ thể kém đề kháng, lại thêm xì-pông-xo cúp chi viện mua thuốc ngừa nên dùng một cái bệnh dịch khỉ bộc phát tràn lan trong dân chúng không còn tài nào chặn lại nữa. Thế là cả nước đành mang chung bệnh dịch khỉ. Đám đệ tử bác Cáo già khoái quá liền cho tổ chức đoàn múa "Tề thiên đại thánh" ăn mừng "mùa xuân đại náo" khắp nước, nhưng dân mạn Nam thì nhiều người đã có kinh nghiệm về sự tác hại của bệnh dịch khỉ nên cứ âm

thầm rủ nhau bằng mọi cách kiếm đường chuồn ra xứ khác có vệ sinh an toàn hơn để sinh sống.

Cũng may là sau cái lần dịch khí lây tràn ra khắp cả nước ta thì cái bệnh dịch khí này bỗng nhiên cũng không còn khả năng lây lan ra nước nào khác nữa, trái lại sau đó tại nhiều nước Đông Âu rồi ngay chính xứ Nga Lạp Phu, cái nơi phát sinh ra bệnh dịch khí cũng có người dần dần trở thành khỏi bệnh nên tìm cách miễn nhiễm cho dân tộc mình khỏi cái bệnh dịch này, duy chỉ có bên Tàu và bên ta có lẽ do ý thức về vệ sinh phòng dịch chưa được phát triển cho nên loại siêu vi khuẩn khí này vẫn tồn tại một cách dai dẳng.

Có một điều rất khí đáng nói là cái đám con cháu nhà Bờm vì sợ siêu vi khuẩn khí mà phải bằng mọi cách trốn chui trốn nhủi chạy ra xứ khác để sinh sống thì nay có nhiều kẻ có lẽ do cái gốc có dưng qua cao khí ngày xưa mà nay bỗng nhiên lại mắc phải cái chứng phong ban ngứa ngáy trong người. Đám này thấy đoàn múa "Tề thiên đại thánh" bên nhà lúc này ngoài mấy anh chàng Tề Thiên Đại thánh, Trư Bát Giới còn được tăng cường thêm hàng hà sa số yêu tinh ma nữ thay nhau ra múa màn "mùa xuân đại náo" theo điệu bú dù cải cách thì đậm ra nhớ da diết hương vị quê hương, bèn cứ tíu mắt rủ nhau về quê cũ ăn dồi chó chấm mắm tôm, xem khí múa và móc tiền ra thưởng cho khí ăn dài dài cho khí thêm sức mà múa mãi. Chỉ khổ cho những người dân lương thiện xứ ta thì do mang phải căn bệnh dịch khí nên sức khoẻ cứ kiệt dần, không tài ngóc đầu lên nổi.

Kể từ cái năm bệnh dịch khí mới chớm phát ở xứ ta, qua cái năm con khí mậu lúi cho tới nay thì cũng đã qua mấy vòng 12 con giáp. Qua bao nhiêu năm dân ta chỉ gặp toàn là ba con khí mắc phong nhảy ra múa may gieo rắc nỗi sợ hãi nghèo đói chết chóc cho dân ta mà thôi. Nay cái vòng tuần hoàn của trời đất lại đang quay trở lại năm con khí.

Sấm Trạng Trình có câu: *Thân Dậu niên lai kiến thái bình.*

Cầu cho năm con khí này câu sấm Trạng Trình kia sẽ ứng nghiệm để cho những con khí đại náo thôi không còn diễn cái trò khả ố, để cho dân ta sớm được bình phục sống yên vui lành mạnh và hưởng thái bình. Mong lắm thay!

ĐOÀN VĂN KHANH